

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/23/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111222292
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3111222292.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovovej a JUDr. Eriky Zajacovej vo veci starostlivosti súdu o deti N., a to N., nar. XX.XX.XXXX, do dosiahnutia plnoletosti v konaní zastúpenú opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny G., po dosiahnutí plnoletosti zastúpenej W.. S. L., F. so sídlom X. I. O., W. XXXX/XX a maloletú W., nar. XX.XX.XXXX, v konaní zastúpenú opatrovníkom, Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny G., deti rodičov: X. N., bytom Z., štátnej občianky Slovenskej republiky, zast. W.. S. L., F. so sídlom X. I. O., W. XXXX/XX a W. N., bytom R., M. XXX/X-XX, štátneho občana Slovenskej republiky, E.. V., F., so sídlom O., M. B. XXXX/XX, o návrhu otca na zníženie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. novembra 2012, č.k. 32P/248/2011-108, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh otca na zníženie výživného. O trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Svoje rozhodnutie odôvodnil popisom zisteného skutkového stavu, z ktorého vyplynulo, že vyživovacia povinnosť otca voči deťom bola naposledy upravená 22.05.2008, keď tamojší súd rozsudkom č.k. 30P/11/2008-53, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4CoP/44/2008-78 zo dňa 15.07.2008 zamietol návrh otca na zníženie výživného a zároveň zvýšil jeho vyživovaciu povinnosť k maloletej N. zo sumy 2.000,- Sk mesačne na 2.500,- Sk mesačne a maloletej W. zo sumy 1.000,- Sk mesačne a 1.500,- Sk mesačne s účinnosťou od 01.04.2007. Konštatoval, že od tejto úpravy výživného do rozhodovania súdu prvého stupňa uplynula doba štyroch rokov, odkedy sú deti vekovo staršie a ich potreby prirodzene narástli. Maloletá W. navštevuje 5. ročník základnej školy a Základnú umeleckú školu v R.. N. navštevuje strednú školu v G.. Matka pre potreby detí zakúpila počítač, vrátane programu do počítača za 584,69 Eur. Deti majú zdravotné problémy, s ktorými má matka zvýšené výdavky. Z uvedeného je zrejmé, že matke sa podstatne zvýšili výdavky na deti a teda výživné naposledy stanovené v sume 82,98 Eur pre N. a 49,79 Eur pre mal. W. nezohľadňuje reálne potreby detí. Ku zmene pomerov došlo aj na strane oboch rodičov. Matke detí sa zvýšil príjem cca o 136,24 Eur mesačne. Otec je poberateľom invalidného dôchodku od 18.07.2011 do 31.12.2011 vo výške 292,20 Eur a od 01.01.2012 vo výške 301,90 Eur a jeho príjem teda poklesol približne o 216,16 Eur. Otec svoj návrh na zníženie výživného odôvodnil jednak znížením svojho príjmu, ale aj skutočnosťou, že bývalý zamestnávateľ mu spôsobil škodu tým, že mu riadne nevyplácal mzdu. Taktiež mu vykonával zrážky zo mzdy na úhradu nedoplatku na výživnom a nákladov spojených s uplatnením tejto pohľadávky na základe príkazu na začatie exekúcie zrážkou z dôchodku, ktoré však neodviedol v prospech oprávnenej osoby. Svoj návrh odôvodnil i tým, že spláca úver vo výške 373,80 Eur mesačne. V tejto súvislosti poukázal súd prvého stupňa na to, že prvoradou povinnosťou rodičov je plnenie si vyživovacej povinnosti k deťom. Zákon o rodine kladie pred potreby rodiča potreby dieťaťa a každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne využiť

zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich potrieb. V prípade, ak by si otec riadne plnil vyživovaciu povinnosť, nebolo by na vymáhanie výživného potrebné viesť exekučné konanie zrážkami zo mzdy a otcovi by nevznikla takáto škoda, ktorá nemôže byť dôvodom pre zníženie výživného. Za dôvod na zníženie výživného nepovažoval ani nevyplatenie mzdy, nakoľko sa netýkalo obdobia, ktoré súd posudzoval ako rozhodné pre zníženie výživného. Pokiaľ ide o úver v celkovej výške 23.494,50 Eur, ktorý bol otcovi detí poskytnutý ako dlžníkovi a jeho otcovi ako spoludlžníkovi, ktorý však medzičasom zomrel, tento výdavok považoval súd za neprimerané majetkové riziko, ktoré na seba otec prevzal v čase, keď už mal zhoršený zdravotný stav, pretože jednotlivé splátky presahujú svojou výškou príjem z invalidného dôchodku a aj s ohľadom na to, že sa jednalo o úver na rekonštrukciu bytu a kúpu auta, pričom v konaní nebola preukázaná nevyhnutnosť tohto úveru na úkor výživného.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie otec detí, ktorý navrhol jeho zmenu tak, že bude znížené výživné ku N. z doterajších 82,98 Eur na 30 Eur mesačne a maloletej W. zo 49,79 Eur na 30 Eur mesačne. Zdôrazňoval zmenu pomerov na jeho strane, keď sa stal od 18.07.2011 invalidným a s poklesom miery schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť vo výške 70 %. Poukázal na nárast príjmu matky detí o 136 Eur. Súdu prvého stupňa ďalej vyčítal, že neprihliadol na tú skutočnosť, že jeho zamestnávateľ mu nevyplácal mzdu a vykonával zrážky zo mzdy na úhradu výživného, ale v skutočnosti výživné neodvádza. Poukázal na to, že jeho nevyhnutné výdavky sa zhruba rovnajú čistému príjmu, keď spláca úver, ako aj úhrady súvisiace s užívaním bytu.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva:

Ustanovenie § 78 Zákona o rodine umožňuje súdu zmeniť súdne rozhodnutia a dohody o výživnom v prípade, ak sa menia pomery. Výživné sa totiž vždy určuje podľa stavu, ktorý existuje v čase vydania súdneho rozhodnutia. Plynutím času však môže nastať zmena ako na strane oprávnenej osoby, a to v dôsledku pribúdajúceho veku alebo zmeny typu školy, ktorú navštevuje a rovnako aj na strane osoby povinnej na výživné, a to najmä zmenou jeho zárobkových alebo majetkových a osobných pomerov.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa v dôsledku plynutia času (doba viac než štyroch rokov od vydania posledného rozhodnutia o výživnom) správne konštatoval zmenu pomerov predovšetkým na strane maloletých detí, ktoré sú vekovo staršie, došlo aj k zmene typu školy, ktorú navštevujú, majú zdravotné problémy, v dôsledku čoho možno konštatovať nárast odôvodnených potrieb maloletých detí v každej oblasti ich uspokojovania.

V súlade so skutkovými zisteniami konštatoval súd prvého stupňa zmenu pomerov aj na strane pomerov otca maloletých detí, a to znížením jeho príjmu. Túto zmenu však správne považoval za takú, ktorá vyváži nárast odôvodnených potrieb na strane maloletých detí. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že otec maloletých detí navrhuje znížiť výživné na sumy, ktoré je povinný platiť v zmysle ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery, t.j. aj taký rodič, ktorý nemá žiaden príjem ani majetok.

V súvislosti so skúmaním zmeny pomerov na strane otca súd prvého stupňa zaujal správne stanovisko, že nie je možné prihliadať na výdavky otca, ktoré má splácaním úveru, na ktorý sa zaviazal počas trvania vyživovacej povinnosti, pričom takýto záväzok treba považovať za neprimeraný. Rovnako je potrebné prihliadať aj na majetkové pomery, keď otec je vlastníkom 3-izbového bytu, na ktorom podľa jeho výpovede bola vykonaná rekonštrukcia. Za správne považuje odvolací súd aj stanovisko súdu prvého stupňa v otázke vzniku škody spôsobenej zamestnávateľom nepoukazovaním zrážok na výživné oprávnenej osobe. Zo spisu totiž vyplýva (z trestného oznámenia ako aj výsluchu otca v rámci trestného konania), že pre výživné bola nariadená exekúcia, na ktorú boli aj vykonávané v priebehu roka 2009 zamestnávateľom zrážky, ktoré však neboli poukázané oprávnenej osobe, resp. exekútorke. Nie je preto

pravdivé tvrdenie otca, uvádzané v odvolaní o tom, že zaostalé výživné vzniklo práve v postupe jeho zamestnávateľa, ale prvostupňový súd správne uzavrel, že otec detí neplatil súdom stanovené výživné v čase, keď bol v pracovnom pomere.

Súd prvého stupňa tak správne vyhodnotil zmeny pomerov ako na strane maloletých detí, tak aj otca ako osoby povinnej platiť výživné. V konaní bol zistený mierny nárast príjmu matky maloletých detí, avšak samotná táto skutočnosť nemôže mať za následok zníženie výživného zo strany otca, keď plnenie vyživovacej povinnosti je v zmysle ust. § 61 ods. 1 Zákona o rodine zákonnou povinnosťou oboch rodičov a túto nie je možné presúvať na druhého z rodičov ani v prípade, pokiaľ by dosahoval príjem postačujúci na zabezpečenie potrieb maloletých detí v celom rozsahu.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.